

Dunja Pezelj RANI AUTOBUS

haibun

Od trenutka kad zazvoni sat, svaka sekunda je isprogramirana. Ako napravim makar i jedan nepredviđeni korak, ne sluša li me kosa ili ne daj bože, na čarapi pukne očica, kasnim na autobus. U polumraku, da ne razbudim ukućane, kopam po torbi tražeći ključ, misleći pri tom kako je mojoj torbici hitno potrebna jedna dobra inventura.

Vani fortunal juga s kišom, kišobran mi odmah postane jedro, a potom, beskorisna krpa na štapu. Mokri reful zasuo me je od glave do pete. Sada sam mokra ali i potpuno budna. Čista inicijacija.

Kiša s vjetrom
prevrnuti kišobran,
postao jedro.

Na postaji kao ni na ulici, nikoga. Lupaju škure, valja se limena kanta za smeće, a u borovima riče jugo. Neravnim asfaltom, čisteći ulicu, krivuda netom stvorena rječica.

Potmuli tutanj i eto autobusa iza ugla.

"Ugrijalo me je sunce kad sam vas ugledala", našalim se s vozačem. "Po ovakvom vremenu?" tobože začuđeno, smiješeci se upita on. "Upravo zbog toga" odgovorim, smještajući se na prvo prazno sjedalo. Čujem vozača gdje pjevuši. Izgleda da je moja šala preokrenula njegov uobičajeni misaoni tok za ovo doba dana. Prouzročila je odmak od svakodnevne jednoličnosti, istosti.

Brišem zamagljeno prozorsko staklo i gledam ulicu.

Razlijeva se,
po zamagljenom oknu
nečije ime.

Automobili jure preko crnih lokvi, po kojima svjetlucaju mrlje od nafte.
Rezignirani prolaznici niti se ne pokušavaju odmaknuti. Već su ionako mokri.
Smrknutih lica, nastavljaju se razdirati unutarnjim dijalozima, bez svijesti o sebi i onom oko sebe.

Glava starice
pokrivena vrećom.
Noge u lokvi.

Na velikom reklamnom panou, dva plakata. Na svakom po jedna ljepotica obnaženih grudi. Jedna s ponosom pokazuje svoju jedrost poput Lilit, a na licu joj izraz Eve, dok druga s djetetom na prsima treba prikazati Evu, a u njoj se prepoznaje Lilit.

Izgleda da svatko želi biti netko drugi ili nešto drugo.

Lilit je neodoljiva *donna fatale*, za koju je postojanje čista radost, a svijet njena igračka, dok Eva, ekvilibrirajući između nametnutih uloga supruge, majke, kućanice i zaposlene žene, niti ne primjećuje kako joj dani, neživljeni klize ispod nogu, ostavljajući je praznom, neostvarenom, ispranom.

Ali što god žena izabrala, biti Eva ili Lilit, jednako će pogriješiti, jednako će ne pogriješiti. Ishod je isti.

Prene me škripa kočnica. U autobus ulazi mladi par. Po odjeći cijenim, vraćaju se s maturalne zabave. On visok, mršav u odijelu s kravatom. Na njoj haljina boje muranskog stakla, slijepljena, prozirna. Duga mokra kosa pokriva joj obraze.

Proljetna kiša;
djevojčine obraze
natapa kosa.

Gledam i ne mogu se odlučiti gdje bih je smjestila. Je li to živa djevojka, Ondina vladarica Voda, ili možda Princeza Pehara netom skliznula s Tarot karte?

Nisu ispustili ni glasa, ali njihova tijela govore.

Na njegovom licu smjenjuju se izrazi zanesenosti, zbunjenosti i ponosa. Toliko je stvari noćas napravio prvi put. Prvi put je obukao odijelo s kravatom, prvi put je

plesao po utvrđenim pravilima, a po zaštitničkom pogledu upućenom njoj, kao da je ove noći otišao nešto dalje od ukradenog poljupca.

Ona, moja Ondina, upijena u njegov zagrljaj, sa zagonetnim i lagano podrugljivim smiješkom poručuje: "eto, sada sam i ja ponešto odškrinula vrata tajni vas odraslih".

Stoje tako, sa svojim mislima upućenim onom drugom, omamljeni, zaneseni. S njih se voda cijedi u lokvicu pod njihovim nogama.

Autobus stane uz škripu kočnica, a dvoje mladih odlaze u kišu, zagrljeni. Koračaju polako, kao da se boje da bi brži koraci mogli raspršiti čaroliju. Pogledom ih pratim do kišne zavjese, iza koje nestaju.

Odjednom, padne mi na pamet davno pročitana molitva Elementa Vode iz nekog prastarog grimoara (magijskog spisa):

"O, silni Kralju Mora
Kralju Potopa i Proljetnih kiša
O Oceanu beskrajnih savršenstava
Učini nas dostojnim
Da možemo ponuditi Tebi
Vodu, Krv i Suze
za oprost grijeha.
Oglasi nam se, Molimo Te."

"O Bože Svega", nastavih ja, "Ne dozvoli da ova silina vodenog Elementa ispere iz njih ovu blaženu začaranost. Pomozi im, o Bože, da saberu, sačuvaju i pospreme u džepove sjećanja ovu noć. Možda jednoga dana, kada budu unucima pričali priče, izdvoje ovu epizodicu, kao nešto najljepše što im se dogodilo.

Blagi osmijeh, što će se u tom trenutku pojaviti na njihovim licima, bit će dostojna naknada za sumor svakodnevice.

Amen, Amen i Amen !!!"

Žamor. Iznenadena, shvatim da je autobus prepun. Prepun žena. Kada se budu vraćale s posla, ruke će im otežati od vrećica s hranom. Njihovi muževi doći će kući automobilima.

Smjenjuju se mirisi znoja, jutarnje rakijice i ustajalog češnjaka. Napokon, evo i mog odredišta.

Pogledamo se s razumijevanjem, vozač i ja.

Ponovo sam na kiši.

Rani autobus;
Gledaju put nigdje

pospana lica.

PR
DIOGEN pro kultura
[xtp://diogen.weebly.com](http://diogen.weebly.com)

NE KOPIRATI